

det andet er der Grund til højere Bøder, fordi disse Jagtforsæelser have en ganske anden økonomisk vidtrækkende Betydning deroppe end herne. Deroppe skade de nemlig hele Samfundet. Skyder man her et Stykke Vildt, berøver man kun den jagtberettigede dette Stykke Vildt, men naar man deroppe — maasse uden at ramme noget Vildt — skyder ind mod et Fuglehjærg saa det gjaalder, saa ville, som jeg oplyste i Udvalget, Fuglene, der bygge paa det lodrette Fuglehjærg, blive forstrækkede, saa at de fare ud og rive baade Unger og Æg med sig. Det er derfor, den første Forsæelse er sat til en Bøde af indtil 200 Kr. Fjolt kunne nemlig der lægge sig lige ud for Fuglene, man kan sejle ind imellem Fuglehjærgene, skyde dem i Masse og fylde sin Baad, samtidig med at man forstrækker Fuglene og ødelægger meget betydelig. Jeg har ikke noget imod at nedsætte Minimum fra 25 til 10 Kr., naar blot Maximum bliver staaende. Jeg kan imidlertid ikke forstaa, hvorfor man ikke vil lade sig nøje med at nedsætte den anden Bødesats, saa at den kommer til at gaa ud paa fra 2 til 50 Kr., men nedsætte den til fra 2 til 30. Jeg skal nævne en Forsæelse, der falder ind under dette, nemlig at skyde i Nærheden af et Fuglehjærg. Det er ganske det samme. Hvorfor er det forbudt? Slet ikke paa Grund af det Vildt, man skyder, men paa Grund af den Skade, man gør derved. Jeg har villet fremdrage dette, skønt jeg ikke ventte, at man skal gøre Forsandringer, efter at det samlede Udvalg har været enigt, om jeg end maasse tør haabe en Forbedring af Bestemmelsen i § 1, men jeg har dog villet gøre opmærksom paa disse Ting; thi naar jeg har sagt, at jeg ikke skal modsætte mig denne Lov uanset disse Ændringer, er det ubelukkende — særlig hvad angaar Ændringsforslag Nr. 2 — sket under Hensyn til, at det ærede Medlem for Færøerne, om jeg saa maa sige, har taget denne Sag paa sin Skulder og vil sige god derfor. Jeg tror rigtignok, der kan rejses forskellige Indvendinger, hvad jeg ogsaa har søgt at paavise, mod disse Ændringer under Hensyn til, hvad praktisk skadeligt der kan følge af dem, og jeg skal da ogsaa i øvrigt forbeholde mig, hvorledes jeg vil stille mig i det andet Ting over for de Betragtninger, som der maatte fremkomme.

Ordføreren (S. Sørensen): Med Hensyn til Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 har jo den højtærede Minister indrømmet, at Paragraffen, saaledes som den var affattet i Lovforslaget, var uheldig; men han ønskede, at man mulig kunde give den en

anden Affattelse end her af Udvalget foreslaaet, og det ærede Medlem for Færøerne har jo stillet en saadan anden Affattelse i Udsigt. Dertil skal jeg kun sige, at jeg skal give det ærede Medlem Bejlighed til mellem anden og tredje Behandling sammen med Udvalget at overveje den Sag. Med Hensyn til § 2 mener jeg ligesom det ærede Medlem for Færøerne, at det er en meget beskeden Ændring, man der foreslaar, nemlig at de, som anstafte Redstaber, skulle ogsaa vedligeholde disse og dele Udgifterne derved i samme Forhold, som de dele den Landpart, de saa ved Fuglefangsten. Min Opfattelse af Sagen er den, at Fordejereren eller Brugeren saa jo deres Landpart forud, før Resten bliver delt mellem de øvrige Deltagere, og disse Fjolt, som saa denne Landpart, have jo til Dato anstafte Redstaber; men de have delt Landparten af Fangsten i Forhold til deres Marketal. Derfor er det ogsaa rimeligt, at de dele Udgifterne til Anstafelse af Redstaber i samme Forhold. Det er det, Udvalget har villet udtrykke ved Tilføjningen i Paragraffen: „i samme Forhold deltages ligeledes i Udgifterne ved Fangsten samt i Anstafelse og Vedligeholdelse af de til Fangsten nødvendige Redstaber“. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 3 til § 2 antog den højtærede Minister, at det nogenlunde kunde gaa, og med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 4 til § 17, have vi jo imødekomet Ministeren, og det kan han derfor ikke have noget at indvende imod. Vi have altsaa ladet Maximum staa, men kun sat Minimum noget længere ned. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 5 har Ministeren ventet, at vi skulde gaa samme Vej; men vi syntes, at det var saa smaa Forsæelser, at Bøden næppe behøvede at være saa stor. I Ændringsforslag Nr. 6 til § 18 gaar jo Ministeren ind paa, at vi slette dette, saa at Ungiveren ikke faar noget, dersom han har Lust til at angibe, naar han har set en eller anden Mand sorje sig. I øvrigt antager jeg, at Udvalget vil kunne blive enigt om en anden Affattelse med Hensyn til Ændringsforslaget til § 1, og det andet vil da kunne blive staaende, da den højtærede Minister udtalte, at det ikke vilde lægge Forslagets videre Gang Hindringer i Vejen. Jeg skal fremdeles anbefale at vedtage Udvalgets Ændringsforslag.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget (se Tillæg B.) vedtoges uden Afstemning.